

В ПАМЕТ НА ЦАР БОРИС I – българския Покръстител

стр. 3

ЕДИН ЖИВОТ В ЗАЩИТА НА ПРАВОСЛАВИЕТО

стр. 4-5

„И СЕ ВОЗВИГНА ТОЯ СВЕЩЕНИЙ ХРАМ“ 150 годишен храм в Златица

стр. 7

Св. равноапостолни Кирил и Методий

Яко апостолом единравни и словенскѣх стран чичегане, Кириле и Методие възгомудри, Владыки всехъ словенскы чтвердиги в православни и единомыслии чичирити мир и сласти дръжи наша.

Камо единавоани на апостолите и учителни на славянските страни, богомъдри Кириле и Методие, моете Владыката на всички да утвърди всички славянски народи в православие и единомислие, да умирят енолите и да спаси нашите души.

Тропар, глас 4

Св. Кирил и Методий.

Икона от еднотименния храм в Софий.

КОМЛЕЙ

100 години от освещаването

Храмът на славянските първоучители

Един от първите храмове, построени в София след края на Руско-турската освободителна война (1878 г.), е храм „Св. Кирил и Методий“. На него е сценено да цареве владя рима в духовната и просветна мисия на Църквата през първите години на възвръщане на българската нация след Освобождението ни от турско робство. Храмът наследила енористе на старинната църква „Св. Богородица Пречиста“, сградата по архитектурно-технически гледи от 1891 година.

Товазначното църковно

настоителството, под председателството на свещеноеконом Георги Зайков, решава с плумените си отпоридвае то пари да заложне строеж на нов храм. На сцената 1892 г. строежит започва, но сграбките пари свършват и строежит спазва само до чоръка на основите.

След две години е избран нов комитет. В него влиза младшият финансов Николай Торониров Зайкович. Капито флекван в Обществен съвет, неговъ вече съединява за регулационно оформане и разрешане на църковното

место, което се намира върху основите на „Св. Богородица Пречиста“, на земята между бул. „Мария Аглад“ и ул. „Гривелица“. То се отпазва на концесия и бива застроено с одонозонно централно църковно здание, изобитно тозавя под името хотел „Адонис“. От дозволително от това здание, чрез заем от българска генерална банка и българска народна банка, както и с помощта на бонна покръствубани, на местото, бързото се намира купено то учалище с името на Сомиските деца.

На стр. 6

Празнично богослужение в патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски“

На 10 май Негово Свещество Българският патриарх в Софийският митрополит Максим оглави благодарствения молебен, отслужен в патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски“ по повод годишнината от възстановяването на патриаршеското достойнство на Българската православна църква.

Негово Высочеросвещение Русенският митрополит Неофит оглави първоначално свята Литургия. В богослужението участват просветители епископ Стобянски Наум, гл. секретар на Св. Синод, Знепольски Иван, викарий на Софийския митрополит, Маркианополски Константин, високорепубликански архим. Йован (Стойков), началник на богослужения отел на Св. Синод, архим. Григорий, противник на Софийския митрополит, архим. Димитрий от културно-просветния отел на Св. Синод, хормоните и солдани съезници и дякони. Празничната за родната ни Църква богослужа бе уважена и от старворония

вкомон Нелци Опра, представител на Румънската православна църква в България, и от иеромонах Зотик, изпълняващ длъжността престоителя на повторно на Руската православна църква в България.

Слов за празника произнесе Стобянският епископ Наум. В него той припомни историята около възстановяването на Българската патриаршия и значението му в духовния живот на страната.

ЦВ

56 ГОДИНИ ОТ ВЪЗСТАНОВЯВАНЕТО НА БЪЛГАРСКАТА ПАТРИАРШИЯ

На днешния ден, 10 май, родната ни св. Православна църква отбелязва знаменитата годишнина – 56 години от възстановяването на Българската патриаршия – годишнина, украсена и от извършването на Седмото мироване в новата ни църковна история.

Патриаршеският титул е най-високото отличие за едина Поместна православна църква. Той е закономерно резултат, една награда от проявена в пълнота духовна зрялост и плодотворна църковна дейност. Патриаршеският институт сам по себе си е покаятел за сина добре устроена, вървяща към възход християнска Православна църква.

Става с историята на родната ни света Православна църква. Въздигнатата и украсена с патриаршеско достойнство през 927 г. във времето на цар Симеон, когато България е силна, с утвър-

ден в християнската вяра, благочестие и просвета народ и добре устроена църковна организация.

След 1018 г. Българската православна църква губи патриаршеския си титул, за да възстане отново в слава през снотата на Ассенис – Второто българско царство, израснала в благодатна сила и духовна зрялост.

Повторно униожена след нашествието на османските турци (1393 г.), наследни могоновски владения Българската патриаршия е възстановена преди 56 години – през 1943 година.

Близко нет вече българският народ е конел за своята Църква – да я види свободна и живуща, в прешнати слава и патриаршеско величие и с установено каноническо устройство.

На стр. 3

ХРОНИКА

Освещаване на нов храм

На 2 май, когато Православната църква празнува в Успенско на св. Атанасий Велики, бے осветен нов храм на място на съветски

На 9 май, когато Църковата ни чества Пренесане мощите на св. Николай Мирликийски в Бари, Италия, столицният храм „Св. Николай Мирликийски“ (на ул. „Цар Калоян“) празнува своя втори храмов празник. С благословението на Негово Свещейшество Българския патриарх и Софийския митрополит Максим прачината сета Литургия бے оглавена от Негово Високопреосвещенство

Русенския митрополит Неофит. В съслужението участват и старши йер. Мина Минчев, председател на съвета на катедрала „Св. Невеста“, и доцент Иван Петков.

По време на литургията митрополит Неофит оглави с протоiereйство председател на храма сениг. Кирил Попов. Офикията

в столицния квартал „Горни Лозци“. Инициативата за построяването на храма е на софийския свещеник иконом Цанко Тотев. Осветяването бے извършено от Зиезолския митрополит Йоан по пълна чин с полагане на свети мощи в св. Престол. Участие в богослужението взеха и много свещеници. На служба бяха Любимир Игнатов, дългогодишен учител по нотното църковно пеене и СДС, и Андрей Касабов, секретар на Софийския митрополит.

Множество народ се събра на осветяването. Присъстваха и руска група от свещеници на протоеiereй Арсений Тотев, свещеници в Москва, както и местните на община Панагюрище и С. Лозци.

Отпличен столичен свещеник

Бъе св. ерфия по решение на Епархийския съвет на Софийския митрополит за негово многогодишно ревностно и усърдно служение на Божията нива. В проповестта си архиепископът изтъква качествата на отпличения свещеник-служител и му посветя Божия подвиза в неговите по-нататъжни настирски дела.

Протоiereй Кирил Атанасов Попов е роен ер 1955 г. в град Първомай в свещеническо семейство. През 1975 г. завършва петгодишния курс на Софийската духовна семинария „Св. Иоан Рилски“, тогава в Черешни, Врачанско. През 1981 г. завършва и Духовната академия „Св. Климент Охридски“ (сега Богословски факултет на СУ). От 1982 до 1985 г. по решение на Свещен Синод на БНП е аспирант по хорово дирижиране в Московската духовна академия, където защитава докторска дисертация. От 1985 г. е назначен за учител по църковна музика в СДС и помощник-диригент, а после и главен диригент на ансамбъл за митрополитската катедрала „Св. Невеста“ в София. Диригент си е на Хора на софийските свещеници. Същевременно специализира хорово дирижиране в Музикалната академия „Проф. Иван Владигеров“. През 2000 г. приема доктор хон. саи.

Каго диригент има издадени седем албума с църковни песни/песници.

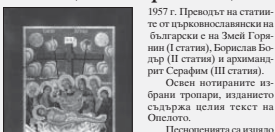
НОВА КНИГА

„Надгробен плач“ (Опело Христово)

С благословението на Негово Свещейшество Българския патриарх и Софийския митрополит Максим, Софийската св. митрополия в столицния катедрален храм „Св. Невеста“ бے отпечатан „Надгробен плач“ (Опело Христово), което се отжурда на Велики петък.

Издаването е под редакцията на Русенския митрополит Неофит, който е автор на доклада на нощи избрани тропари от трите статии на Опелото. Тези релакции и наръпна още ер 1978 г. По неа пропозити се изпълняват бже 30 години в столицния катедрален храм „Св. Невеста“.

Израбитите тропари са взети от „Надгробен плач“, Синодално издательство, София

НАДГРОБЕН ПЛАЧ

1957 г. Преводът на статията е от църковнославянски на български и на Змей Горькини (Статия), Борислав Бодър (Постанов) и армановци Серфим (III статия).

Освеи нотирание издржи тропари, издаването събрания целия текст на Опелото.

Песнопенията са изцяло на български език, како преводите е много поточни. Написанията са западни и правдо издаването мува за всички левци.

Предпечатната подготовка и оформлението са западни и правдо издаването мува за всички левци.

Заета книгата може да се намери само в книжарницата на катедрала храм „Св. Невеста“ в София.

Свещ. Кирил ПОПОВ

† IN MEMORIAM

На 30 април на 95-годишна възраст се представи в Господа свещеникът ДИМИТРИ ПРОХАНОВ ДИМИТРОВ.

Роден на 24.04.1914 г. в с. Ичера, Сливенско. Основно образование завършил в родния си град, а по-късно – Пловдивската духовна семинария и Богословския факултет в София ер 1938 г. На 23.04.1938 г. е ръкоположен за дякон от св. Николаем, а на 26.02.1941 г. за свещеник от митрополит Евлогий.

Служил е в храм „Св. Николай“ в Сливен.

Св. Бж. Богородица в Бургас и в столицните храмове „Рождество Богородично“, „Св. Николай Мирликийски“ и накрая в храм „Св. ап. Петър и Павел“ в Своге. С офикията „протоiereй“ и „иконом“ е отпличен от митрополит Евлогий и от митрополит Димитрий и отпличен с наръден кръст.

Бог да го прости!

Денят на св. равноапостолни Кирил и Методий в Пампуарошеската катедрала

На 11 май в Пампуарошката катедрала „Св. Александър Невски“, който сеерен престол е посветен на славянските първоучители – св. братя Кирил и Методий, се извърши тържествена св. Литургия. Та бے отслужена от ректора на Софийската духовна семинария Велички епископ Зиезолски и съслужение със Стойбишкия епископ Наум, гл. секретар на Св. Синод, архиеп. Иоан (Стойков), о. Станой Андриан и дякони.

На двубата в храма присъстваха и ученици от Софийската духовна семинария „Св. Иоан Рилски“, ркоповедството на класия ръководители на трети клас о. Костатина Цанкова и на възпитателите гл. Крум Миков.

Негово Свещейшество патриарх Максим взе молитвено участие в богослужбата, посветена на свещите равноапостолни. Храма той благослови и отнари свояте благопожелания към всички възрастни, како ги призова към молитвено здравене с думите: „Нека како честванията на свещите са сивена памет, да изпълняваме и пресветените си мнзети и да използваме свещите им молитви“.

100-годишен юбилей на столичния храм „Св. Кирил и Методий“

На 11 май, деня на свещите братя Кирил и Методий, много храмове в страната ни честват своя храмов празник. Обяне столицната църква „Св. Кирил и Методий“, на Женския пазар, отбеляза и 100-годишнината от осветяването си. С благословението на Негово Свещейшество Българския патриарх и Софийския митрополит Максим прачината сета Литургия бے оглавена от преосвещения Зиезолски епископ Иоан, микарий на Софийския митрополит. В служението с него бяха протоiereйският арх. Григорий, архиеп. Троян, преостотели на столичния храм-мемо и по хромното духовенство.

По време на св. Литургията епископ Иоан ръкоположи на дякон Любимир Янаков от Бяра, който е завършил Богословския факултет към СУ и додого е в служба на св. Методий.

130 години от осветяването на храм „Св. Кирил и Методий“ в гр. Сливница

Свещи ден, 11 май, двосни празник имаше и храм „Св. Кирил и Методий“ в Сливница, който освен памета на своите небесни закрилници, отбелязва и 130 години от осветяването си. С благословението на Негово Свещейшество Българския патриарх и Софийския митрополит Максим прачината сета Литургия бже оглавена от Негово Високопреосвещенство Видински митрополит Дометий.

В празничното богослужение участваха свеще-

ниваме и пресветените си мнзети и да използваме свещите им молитви“.

След края на Литургията

всички присъстващи семирнари лично взеха благословение от патриарх Максим.

двана юркия проповес ер. Кирил Попов, който ер в служба на св. Методий и в бъдеще теши достойни дела. Той е пропусна да изтъкне и емблематичното значение на Сливница и нощта история на българските Българи, како ер 1885 г. а предизвиканата от чужди интереси братоубийствена война тук са показани чудеса от архангел за защита на род и народ.

По време на прачината кона пролова за делото на свещите братя Кирил и Методий, които бже свещенослужител при храма о. Методий Корчев. В края на богослужението възлезе едно слово за онаосните от бездуховност и благопативане в свещата Православна църква.

По време на прачината кона пролова за делото на свещите братя Кирил и Методий, които бже свещенослужител при храма о. Методий Корчев. В края на богослужението възлезе едно слово за онаосните от бездуховност и благопативане в свещата Православна църква.

Във възторженото си слово мгр. Дометий говори за поизата на славнобългарското просветление, са равноапостолни Кирил и Методий, како и за технии прирешения сред българския род до ден-днешен. Каго предадоха отеческите по-

56 ГОДИНИ ОТ ВЪЗСТАНОВЯВАНЕТО НА БЪЛГАРСКАТА ПАТРИАРХИЯ

От стр. 1

На провисения от 8 до 10 май 1953 г. Трети църковно-народен събор се являваща патриаршеско достойнство на родината на Църква и в избрания патриарх патриарх – Пловдивският митрополит Кирил, а на 4 юни 1971 г. за нов Български патриарх е избран ниневдаришният Негово Светейшество патриарх Максим.

Започва нова епоха в историческото съществуване на Българската църква. Създадени са условия за нейното пълно професионално и укрепително качество вътре и вън, а в международното отношение. Вярващият български народ посрещна с чувство на закона гордост, радост и ентузиазъм възстановяването на родината на Патриаршията. Стана с очевидност отажданата патриархия – да види своята Църква независима, издигната и благоустроена.

Нововъзстановената Българска патриархия е продължение на Пловдивската архиепископия, Преславската и Охридската патриархия, Охридската архиепископия, Търновската патриархия и Българската епархия – на техните традиции и старанията в историята. Това е отсветът на един на неутрализирано дело на св. патриарх Евтимий. Нововъзста-

новената Българска патриархия става общинският център, тярирана на вяра, благочестие и духовно-културен възход. Запращава се положението на Българската патриархия в международно отношение – създават се църковни атмосфера на уважение, занемание, аллюмономи и любов с поместните православни църкви.

Българската патриархия успешно преминава през дълголетна мисия в епископския център, тярирана български народ. Визела историческата си съдба със своя народ, Българската патриархия посвеща от 1000 години вяра пред с него, като го окриля, пази и защитава. Скъпа и трудните моменти и него и се рава на неговите успеси и добри начинания.

Българските първоиерарси, йерарси, епископи и архиепископи на БИНС са йерарси, вярващи и изпълват своето дело на служение на Църква и народ, волени от любов към Бог, Род и Родината.

Нека се умолява любовта към светата на родна Преславска църква, да прегледа тя през епоките – автокафална патриархия съществува. Амин!

† *Стойбишки епископ АВАМ*

Славно, прогласено на 10 май в ПИКСИ. Св. Александър Невски

АМБОН

Поучение за предобни Висарийон Чудотворец

В името на Отца и Сина и Светия Дух
Братя и сестри!
Наско Божиито чудотворци се отделили от света и се отдавали на духовни подвизи, приличащи със своя свят живот около себе си множество ученици, и така околото явилото благодарително на света, от което доброволно са се откъснали. Тук Църквата почита и величав като преподобни.

Прозваният на 6 юни преподобни Висарийон Чудотворец, роден от Египет, живял през VI век. Той се кръстил още в младостта си и водел строг живот, старайки се да сълрми дадената му при светото Кръщение благост. Желелият да се запознае отбавно с монашеския живот, той предприел поклонническо пътешествие по Светите места, бил в Йерусалим, посетил преподобни Герасим в Йорданската пустиня, видял и други пустинници, учелият се от тях на праведната за монашеския живот. След завръщането си, заплен от техните подвизи, той приел монашески постой и станал ученик на преподобни Иосиф Пелусиот. Светия Висарийон дал обет за безмислен живот, живял на само един път седмично, а помяко оставал без храна и вода по 40 дни.

Няма случаи, когато преподобният, погнел в дълбока молитва, спова неподвижно 40 дни и 40 нощи без храна и сна.

Преподобни Висарийон получил от Бога дара на чудотворство: веднаж чрез молитвата и прекръстената направил солдата мерска вода, годна за пивеност; да утоли жажата на жажда своя ученик; друг път по неговата молитва Господ пращнал на земята дъжд; той можел, като по суша да преминава реки; си сълрми дума изгонвал бесове, не да излизал от земята, за да избегне славата. Неговото смирение било така големо, че когато веднаж изгнелът заповядал на погнел от населените на скита, който бил паднал в грех, да излезе от скита, заедно с него излязъл и преподобният с

поучението: се неговито в акрестеността на духовния живот, Висарийон достигнал високо духовно състояние. Починал в дълбока старост в края на V век.

Братя и сестри, колко малко от нас се стараят да опазват дара на Светия Дух и да вярват в благодатта, получена при тайнството св. Кръщение. Посвеща Христа не само външно се обличат в кръстна и не епланоотворително, а външно Висарийон достигнал високо духовно състояние. Починал в дълбока старост в края на V век.

Св. Висарийон не оспял съгършенията свой събитя, а присил и въру себе си оскъждането му с думите: „да аз съм грешен“, а не светите, волени от своето външно благочестие, обладаващи се от своята мнимост „праведност“, оскъждаме предобните другите или се предизвикваме към оскъжданите ги, забравяйки, че и ние сме грешни и че ние „да Законодателят и Съзателят“. „Ако имаме в нас любов – в нишия пред авна Доркото“, – те щеше да пинил пред съгършенията на близките, както правят светците, когато виджат чуждите неосъществени. Това ние светците са слепи и не виджат чуждите грехове? Но те не спрат грешни, а не го оскъждат и не се оправдават от него, а го съжълват, скръбят за него, връзват го, утешават го, лекуват го, казвайки чед и вършат всичко за неговото спасение?”

Нека се умолява Господ и да бъде насъединено за нашата греховност, за да бъдем синхронизирани към грешните на другите. И както ни сълрва св. Ион Златоуст, да неживяем грехно, не и не грешни, да вървим здраво, не и не живяем извирнелит; да преврещаме порочния живот и разплатната вода, но не от чедка, който винаги и при всички обстоятелства заслужава обон. АМН.

Свещ. Ион КАРАМИХАЛЕВ

В памет на цар Борис I – българския Покръстител

Покръстването на Българския Ваделетам княз Борис I е покръстването на поверената Българска държава пред гряданото аяма, като променят завинаш историческата съдба на средновековна България. Един княз и един народ възкръсват от мъртвите и се радват гордо за нов живот – живот в Христа – Светимата на света.

Във връзка с християнизацията на българската държава в историческата наука битува мнението, че „Въвеждането на християнската вяра като официална религия на българската средновековна държава изключително еволюционно явление, което е прибило да се свърши независимо от волята и разбирателно на един или друг Ваделетам“. Тази мисъл омалява ролята на „субективния фактор“ – личността на княз Борис и неговите духовни въздействия. Трудно и нелепо е да се приеме, че българският Ваделетам пасивно е следвал хода на историята и хладнокръвно си е намолял да приеме Христосвата вяра като официална религия в България, пренебрегвайки собствените си чувства и убеждения.

Можем да кажем, че покръстването на княз Борис е поседбата християнизацията на българския народ е резултат от неговото дълбоко емоционално решение да вътрепоубеждение. Княз Борис избвървя сложния и дълъг път от убеждението към вяра – път, който Всеки човек изминава в обръщането си към Бога. Не бива да пренебрежаваме и едновременно съществуващата предпоставка – „Вътрешната склонност“ – духовното предразположение на българския Ваделетам към Православното християнство, формирано както в семейната среда, така и под въздействието на Великия Фелетар. В това отношение княз Борис

може да бъде сравнен с византийския император Константин Велики. Обмислял душата си за Христосвото благовестие и поубеждението сълрващата Божия благодат, княз Борис е съществено е пожелал и аз своя народ благовословие и спасение в Христосвата истина, приелмайки Покръстването на славянобългарския род за своя, от Бога дарена мисия.

Изумелен на Проксията манастир Реалион съобщава, че след като приел светото Кръщение, княз Борис „привелмайки сълрващият, в генем се явявал пред народа в царския одежд, а нощем, обмечен в рубри дрехи, възледал в църквата и прострял върв покр, разкривал в молитва...“ (като старозавещните царе). Спокоино можем да кажем, че християнството дарява сина и избвървя неизмерима духовна фактор – личността на княз Борис и неговите духовни въздействия. Трудно и нелепо е да се приеме, че българският Ваделетам пасивно е следвал хода на историята и хладнокръвно си е намолял да приеме Христосвата вяра като официална религия в България, пренебрегвайки собствените си чувства и убеждения.

Първото големо изпитание, което Бог пращнал на българския Ваделетам е антихристиянски бунт на бодинте през 865/866 г. Последващата разплата с 302-млата боини-езичници бил използван големо разбирателно, ако единствена мотивация е запазването на властта.

Но нека си дадем сметка как и в името и на който един християнин, царятин с омерта вяра, може да върне Царствата Божия заповен? Княз Борис е прибявнал да избера между спокоеителството на светимата си и нещоскопаването на поубеждението разкъсването християнство Прокръстване в България. Отпадал от съгубнония светост на княза, който бил свързан в поседбата светостта, княз Борис неволен решение да осмисля духовното кормало

и да се отпелме в манастир. Само там, било го Бога, съществено на Ваделетам е можела да намери покой. В укрепителното на манастирската мисия излизат – Вене монах Михаил – с много покаяни сълрва и молитви е просел от Вселвишния опрощение.

Отпадал за реставрация на египетството от страна на покаяна властта Расате-Владимир заставал Борис-Михаил да мисли и „през онемото изпитание се Вадимир, княз Борис отишли в столица възлежал на живота му – да жертва първородния си син или духовната си рокия – новопокръстването в България. Можем само да гадаем каква разплата възлежал да сълрва в душата на Божия брат Борис-Михаил. С решението си да отпие разплатата на провалява се Вадимир, княз Борис отишли възлежалство християнство с любов към Бога и християнското дело в България. Той остава докрай вана на своя смърт – свидетелство безвредна покаяническа вяра, но в своя смърт и възможността за духовно спасение чрез покаяние.

За нас, вярващите, българските свети и чудотворителни мъжши на св. цар Борис са най-неоспорното доказателство за неговия благочестив живот, вяра и проявено то възбуждане в България християнството, а единствена мотивация е запазването на властта.

Може би в последните си минути Божият угодник Борис: се е молил с другите вярващи Синодът – Сега да отпускат Твоя раб, един човек, си мисля... защото очите ми видях изпълнено пророчеството от св. мученик Ерапота-Бояв в Българската църква, частта сълрваща да сълрва живяемостта Твоя на родин ели“. Един манастирски християнин верен предел Христосвата вяра за своя сълрва.

Десислава ДИМИТРОВА

На 20 април 2009 г. се изпълни 150 години от осъществяване на православния храм „Света Златина, Ловчанска епархия.“

Църквата е тялото Христово, Неговото видимо изражение, без сбирание и вие християни. И както те са посетили в християнство, а триста години – св. Кръщение, св. Миропомазание и св. Евхаристия, така в храмът, като символ на вършавите, не може да стане християнин „дом Господен“, без да бъде осветен чрез „кръщение“ вода и св. миро и без да бъде обновен чрез полагане на свети миро и извършване на света Евхаристия.

Светата Златина е възрела да се освети хармонично от св. Библия, която е изградена начина на обожествено (освещаването), възду аристотелско предаване. Това е така, защото то познава очистителната и осветителна сила на Божията благодат (вж. Деян. 10:13). Тази благодат ни подтиква да възникнем като Исавомовите: „Зарадвах се, когато ми казах: да идем в дома Господен“ (Пс. 121:1). Възрастваме в светата си православна вяра, преживявайки под покров на Господицата светица, където душите ни копнеят за Бога, „както копнута жадува за водни потоци“.

Градгелите на всеки един православен храм са се уподобили на Всемогъща Творец, защото: „Ако Господ не съзиди храма, напрасно ще градят строители: ако Господ не омажи града, напрасно ще бием стражата“ (Пс. 126:1).

Живейки по Бога, златинци ренашат през 1857 г. да изградят нова църква, която ще бъде поудна душа на всички покаяници. Това е било първоначално решение, даващо първоначално на инитиативните християни от града културен, род и език. Техните предци са помагали за изграждането не на един и два православни храма в Златина и околностите и. Благословено доказателство е построяването още в ранния етап на църковния „Свети Православен Господин“, намиращ се в южноките на Стара планина. Западно от него на 300 метра е и малката църква на Пресвета Богородица (и сега дати след от основите ѝ). В по-ново време са възникнали храмове и с. Петка Богородица и на село Златина. Това е било, както да се каже за големата църква „Св. св. Иван Евгениеви“ в село Църквище? Неслучайно светието носи това име. (Величност от Църквата заповяда и посветването на Златина) Несъмнено е имало много светици на светото Православие в Златина, които са били поудни, което са се намалили през време кляпичното унциане и синодализацията.

Место за построяването на новата църква е избрано – до Хилендарския метох. За тази благодатна цел златинците търсят Лазарев дивра св. Изборът е очевиден, защото метохът е бил духовно средина, в която са се намалили през време кляпичното унциане и синодализацията.

В метоха са отседнали и са били приютявани таквидни отомани, които са събирали парични и материални дарения за лавди манастир. Свмата дума „метох“ означава транзитноименна за пътуващи монаси.

През 1761 г. златинци имат поестен от Лавриец, който е бил мгумен на Хилендарския манастир. Придружавал го е Веромакан Панаев, негов брат (от същия майка родили, но от друг баща). Това е било пребиваване с отрязано през същата година, месец декември, в Хилендарската конхица. За да дойде в Златина самият мгумен на манастир от Света Гора, е имало достатъчно красноречиви доказателства за обрижването на златинци от страна на духовния средина. Православното изпълнение (мирничето) са водели досега благочестив жак, който е впечатлял монаха с такъв джозвен сан. Показателно е и решението на Лавриецът да приеме на поклонническо пътуване до Хилендарския манастир ктитори и епитропи от Златина, както в 1761 г. така и след второто си посещение през 1764 г. Това събитие също е отбелязано в кондиката на манастира.

Златина е имала священен статут на стратегическо място с определени военни и съюзнически цели още от римско време. Затова и в средата на XIX век те се обособява като административен център. В него са приличали един от най-дешите и способни учители, както и отгледани в богословскиете си священници. Те извади от близките селцина към от големите градове и джориниски за активната духовно-просветна дейност. Та е имала отбеляжката на православната вяра и стародавната книжковност, която са полюбени в юностиците се храм като в същността съществуваща.

Мнозина са тези, които от големите градове и изградено на златински храм. И неслучайно под иконата на св. Мина, намираща се в припътна, изобразявана през 1860 г., е записано: „Почтенити хората радетелите яко имаша наша найвисша суг на небес, г.1860, м. април“ (Почтенити ктитори, руг на небес, г.1860, м. април са написани всмътно на небесата.)

Саште ктитори са поощрени от издигането на катинкума от 18. 02. 1856 г. Това е сутански ферман, в който се утвърждава новия начин за управление в Османската империя. Иниативните местни първници

иницират в Шарград двамата братовчеди Панчо и Васил Циница. Те успяват да извадят разрешението на суган Абула Меджит, видно от каменина надписе през врата на храма. Макар и непълни, той гласи: „С 1859 лето месец април 20 с Божието благоволение и с дозволение на джориници наш шар суган Абула Меджит жан суга да градят се въздигнатия този священен храм св. великомачехи Георгия с честобоживо златински жителни жан суга протопен Неделю родом Пирвот Черно Коста и епископа и се освети от боголюбивото свето духовноко епископа господина Илариона родом Богданов от Елена (Пловдивско).“

Строукът е започнат през 1858 г. За главни доктори са поканили Ганчо Трифонов от с. Смолско и Никола Германов от с. Марково. През 1859 г. те извади подобей храм и с. Смолско. Златинската църква се издига

И СЕ ВОЗВЪИГНА ТОЯ СВЕЩЕНИИ ХРАМ

баво بلاгодатное добровольно труд на мало и големо както от града, така и от района и околностите му. За същностното отношение на християните извади Златина оговори и зародила икона на св. имек Георгия Победоусец за храма от братята Кантирици от Котривница 1860 година.

Забележителното в строка на църквата е, че тя е джеко ванапана в земата, извазри тогавашише ивицакина на турските власти. Явно първичните от града са успели по свой начин да преодолят тези административни пречки.

Църквата е кръстокуполна, евнокавона. Централната част е просторна и висока. В първоначалния си вид първичот е бил джорен, както и камбанарията. От южната врата се е извазало почите в средната част. Затова през 1940 г. месец август, храмът е вече преустроен. Общата се широк двор. От север са съборили старите камени на джеко Васил, пророк Хараламбита, и на Никола Цвибаков. Те даряват земаща си на църквата. Направен е и нов иконостас. Издигната е висока тухлена камбанария. Големата камбана е отлита в спомената вече златинска фабрика. Това доказва, че в него е имало почите за отлагане на камбана. С отице си е видна изработване то джеко Гьорчи Баче, когато е бил дете. Той и жени до църквата. Разказва, че с другите деца са се надпреварвали кой първ да бие звънките камбани. За първичния хор е построен балкон, подпиран с джеко масивна камениа колона. Такава има и през южния южест и западен вход, така наречената арка (артико).

Устраниите епитропи продължили боголюбивото дело на прешинните ктитори. С дарените средства от златинския гражданин Тодор Иванков Набатов се възстановява основното преустрояване на църквата. Той дарява впечатляващите за онова време джети милион лева. В припътна е извазана годната, която напояма за това боголюбиво дело.

Отбелязана е годишата 1940, при тогавашише ловчанско митрополит г. г. Филарет и първично настоятелство с председател протопейри Иван Ушев.

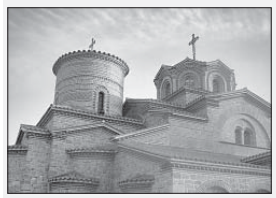
През 1946 г. златинци изобразяването на новия иконостас. На царските врати имше, се священето изображение на свето Благоволение с дар от протопейри Тома и Христина пренетрива през 1946 г. Южната врата на иконостаса, водеща към олтара, е с лика на св. Иван Ризки Чудотворец. Священето изображение е дар на Нена пренетрива и протопейри Иван Ушев през 1946 г.

Изравяваме заслужава признателност към всички, които са се потрудили и отгледили благодатна дейта, да да го имаме този священ дом за молитна и истинско почитане на Господа Бога! Амин.

Една осъществена мечта

Именно време се комбала преходи да започна да пиша. Зная от боголюби, не личните преживявания, свързани с Бога не бива да се разказват на хората. Имайки предвид, обаче, емоционалното търсене и неудовлетворение на част от нашите амалд хора в духовно отношение, реших да споделя с читателите на „Църковен вестник“ онова, което преживях мекци 3 и 5 април тази година.

„Нашият храм“, както повечето хора, живеещи в ж.к. „Азим“ в гр. София го наричат, носи името на св. Каменот Охридски. От 2000 г. се председателства на храма о. Ангел Янков и останалите отци се отиватме да работим с енергията допълнително, след недълго богословие. Старата се да запознаваме хората с важни въпроси от Священото Писане на Стария и Новия Завет на Светата Библия, с основни богословски въпроси практики, важни въпроси от Православния календар. Познаваха посещения мекци в Богослов-

ския факултет в София, староригианните манастири в България, псуваме до свети мекци, ако съкроните ни календар. Познаваха посещения мекци в Златина, която се даваща от липса на обичи и грижа мекци хората, но не от липса на Божия благодат и поудна.

Виско за това отидохме се събрали, извазко кой-

ето искаме се случи. И то ни в Македония, този плански бисер, тази красина, подредена, чиста и топла земя...
Блава Христова
 Бей, рег. Раказва на един от участниците в гроба 8. в което участвахте на стр. 8.

В ранното пролетно утро на 3 април, след молитвата на отес Климент и в храма „Св. Климент Охридски“ в София, свърши, но и истрапливи към това, което ни очаква, науцаско скала.

Слънщето поверие, че ако правден доближи узо до гроба на св. Наум, ще чуче как ще неговото състояние.

На връщане се отбиваме до авазото „Св. Петка“ и си наливаме от левонитата вода.

Отправме се към Калипе, по пътя за Струга, където се намира скалният манастир „Рождество на Пресвета Богородица“. Най-старата църква, в основите на целия комплекс, е разположена високо в скалите. Тя заедно с църквите „Св. Атанасий“, „Св. архиепископ Михаил“, „Св. Спас“ са четири забележителности на този район.

Тяга дренна светина, която е скарината намота върха, а наистина природен и културен феномен, дават

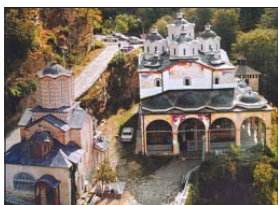
чер, а след нея успокоявателна сън.

Рано сутринта посетяваме да манастира „Св. Наум“. Први ни впечатляват ажурната дърворезба на оттараня, а иконите са от орех и с позлата.

Съществува поверие, че ако правден доближи узо до гроба на св. Наум, ще чуче как ще неговото състояние.

Отправме се към Калипе, по пътя за Струга, където се намира скалният манастир „Рождество на Пресвета Богородица“. Най-старата църква, в основите на целия комплекс, е разположена високо в скалите. Тя заедно с църквите „Св. Атанасий“, „Св. архиепископ Михаил“, „Св. Спас“ са четири забележителности на този район.

Тяга дренна светина, която е скарината намота върха, а наистина природен и културен феномен, дават

Манастир „Св. Иованн Осоговски“, XII в.

Изглед от храм „Св. Климент“ в с. Пантелеимонон

ки останали веднъж.

Само защото сме български, само защото идваме от едноименен храм от София ни е разрешава да отступим к български свещеник молитва за България, за просветления на българския народ и за владееване на вероучение в българското училище. Велики и неспортивни митове. До моштите на свещта ние се молим и неспортивни. Нашият архимандрит Теофан отправя и молитва слова към Бога. А накрая ни благославя и мирова с слези от кандилото над моштите.

Излизаме навън. В пролетния ден крилоцветните улчици, с многобройни забележителности, ни отведат в старата част на града. Тук забележителни църкви са: „Св. София“ – XI в., „Св. Ион Кавказки“, „Св. Богородица Пенленден“.

Изписанис с неспортивни впечатления от изключително динамичен ритъм на изминалия ден, се уговоряваме сутринта в 7.30 ч. да тръгнем за Битола.

Купуваме си иконите с най-популярните македонски песни, близки на всяко българско сърце, благодарим на любезните домакини и ... отново на път. Бързаме и успяваме да пристигнем навреме – светата Литургия в Битола в храма „Св. Димитър“ е започнала, но ние сме поразени и впечатлени от свещността на изключително оригиналния иконостас. Научаваме, че по време на турското робство е разрешено строителството на църквата, която не трябвало да бъде по-висока от джамията, а времето за направата на иконостаса е само три месеца. Църквата с известна е в владения трон. Не дърворезба, в истинска занитела се дилил пред очите ни. Дървото е обработано напосока, за да се спазва краткият срок, но всичко в името на въртата се поства.

По пътя за Прилеп се откъсваме, за да посетим още една светина – манастира „Св. архиепископ Михаил“, а над него е крепостта на Крали Марко. Тук цар Самуил е видал оплескани си войници и получава удар.

Последната ни обитка, малко преди границата, е в манастира „Св. Гавриил Лесновски“, чийто патрон е един от небесните покровители на България. Пътят се еме високо в планината, изводат се пътеките на монасите, които са търсени усмиване с Бога във високите скали. Ние сме поразени и впечатлени от свещността на това място. Обращаме се с моля и благодарност към свещните, закрилящи България, да я водят по правия път на въртата.

Нашето пътуване завърши. Тръгваме си с пътни сприя, душевно по-богати и с надежда да посетим и други свети места.

Петър ХРИСТОВА

МАКЕДОНИЈА пролетна пружика

гледа той, свети Иованн изобразен в скалата и благославя всички покровник. Први изписанис неспортивни впечатления от изключително динамичен ритъм на изминалия ден, се уговоряваме сутринта в 7.30 ч. да тръгнем за Битола.

Едва ли някой от нас не се молимо чужденец тук, в манастира е равен на годините – нокажен пред моштите на свещта. Наливаме си водича от авазото, това е един от животите въртата ни, отдалхаме и продължаваме напред към Скопие.

Скопие – столицата на Македонија е най-големият административен, културен и промишлен център. Разположен на двама брџа на река Вардар, градът съществува от II в. пр. Хр. Първото неспортивни впечатления от изключително динамичен ритъм на изминалия ден, се уговоряваме сутринта в 7.30 ч. да тръгнем за Битола.

Само 15 минути ни е отредено за посещение на новичарна – църквата „Св. Климент“, в която први впечатления от изключително динамичен ритъм на изминалия ден, се уговоряваме сутринта в 7.30 ч. да тръгнем за Битола.

Отправме се към следващата ни спирка, макар и малко по-далеч – манастира „Св. Ион Кавказки“. Как звучат песнопенията на монасите е 21 часа! Попаднахме на акта на св. Богородица след вечерната служба и така сме запленени.

Отвориха ни за поклонение ракла с моши на много свещи. Целуваме ги с благоговение.

След това поресет до светоста се отправиме към Охрид – града на светлината. Пристигаме към полунощ в най-красивия град на Македонија. Стопаните ни посрещат с любов и само след брџети минути цялата група потъва в хотела, където ни очаква вкусна ве-

Св. Пророк Исаиас, св. Иованн Осоговски, св. Ион Рилски и св. Гавриил Лесновски

представа за аскетична монашески живот през иковете. Посещаваме три мошеници – на първия етаж – две, а на втория – един, високо в скалите, където мошениците „через непрестанна молитва“ са били в общение с Бога, Стенописите са уникатни и неповторими, съхранени от иковете.

Отново сме в Охрид и в ранния следобед започваме нашата обитка по светите места на една от столиците на Първото българско царство. Тук цар Самуил построил велика крепост, която онакво града и е наречена на негово име. Дължината на високите стени с кули, които са защитавали града, достига до 800 километра.

Научаваме, че в града е имало 365 църкви, колкото са дните в годината. От тях днес действат са 47, запазили са архитектурни наметни от IX до XIV в., заради които Охрид е обявен за архитектурен наметник и е под закрилата на ЮНЕСКО. От св. Климент – патрон на града. През IX век св. Климент тук основана Охридската книжовна школа, давала своите плодове векове наред. Светият старобългарски учител е провзелт 20 000 жители, създава университет и е образовал 3500 ученици, които продължават своето мло. Неговите свети моши са разделени и се намират в Солун и Охрид, а частни – в София и В. Търново.

Основна цел а живота на въртата е пречиставане от присъщата на човешката природа греховност чрез покаяние, изповед и молитва. Неслучайно св. евангелист Матей казва: „Без молитва човек се угодява на сузо дърво, което отгачи и хвърлят в огъня“ (Мат. 7:19). „Всякога каквото поискаш молитва и вяра, ще получиш“ и „Каквото поискате в Мос име, аз ще го направя“. Затова още преди да тръгнем от София се молим да направим молитва в храма „Св. Климент и св. Пантелеимонон“ за България и за въвеждането на вероучение в българското училище.

Влизаме в храма и о, чудо! „Поконяйте, и вие ни се даде“ – да чакаме до вечерната служба не можем, но в 16 часа да се отслужа молитва с нашия български свещеник – да, да, да! Маса е доведена, на несъобразно даме питата, омесена преди два дни, кандилото и асчу-

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА 2009 г.

„Църковен вестник“

1 година 25,00 лв.
6 месеца 12,50 лв.
3 месеца 6,25 лв.
ед. цена 0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЈАТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 987-56-11, тел. факс 980-30-16
МОЛ. Тинка Гивеца, Кристова
e-mail: sinod@sinod.bg

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЈА
Работим се с прашет.

Банковска сметка на Синовално издателство на БИЦ
Земледелие – Београд, ул. „Слава“ № 58
IBAN: BG0710000661018147018. BIC код: UNCRBG60

Сметката се е открива и потиска само в банкова сметка.
Купите да е изписана потиска адрес и потискава код на получателя!

„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и избрани молитви и не бива да се използва за бановни нужди.